Υπαρξιακά ερωτήματα και η θεολογική απάντησή τους (Δημήτριος Τσελεγγίδης, Καθηγητής Δογματικής, Θεολογική Σχολή ΑΠΘ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 27 Ιουνίου, 2018

Γιατί νά ἐπιτρέπει ὁ Θεός νά πεθαίνουν νέοι καί μικρά παιδιά;

Θά ὑπάρξει Ἀνάσταση τῶν νεκρῶν;

Ὁ Θεός εἶναι ὁ μόνος Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Ὁ Θεός, δηλαδή, παρέχει τή ζωή, ἀλλά καί θέτει τά ὅριά της. Μόνος αυτός γνωρίζει ὅλα τά δεδομένα, ἀλλά καί ὅλες τίς προθέσεις τῶν λογικῶν ὄντων, πρίν κἄν αὐτά ἔρθουν στήν ὕπαρξη. Ταυτόχρονα, ὁ Θεός ἀγαπᾶ σέ ἀσύλληπτο βαθμό ὅλους τούς ἀνθρώπους. Μάλιστα, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος θεωρεῖ τόν Χριστό ὡς τόν μανιωδέστερο τῶν ἐραστῶν τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Κατά τήν Ἁγία Γραφή, ἄλλωστε, ὁ Θεός θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά σωθοῦν καί νά τόν γνωρίσουν ὡς τήν ὑποστατική Ἀλήθεια («*πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν*»). Μέ τίς παραπάνω προϋποθέσεις, κατανοεῖται εὔκολα, ὅτι ὁ Θεός, ὡς ὁ κατεξοχήν καί κατά κυριολεξία καλός καί ἀγαθός, δέν εἶναι δυνατόν νά θέλει τόν πρόωρο θάνατο κανενός ἀνθρώπου. Καί τοῦτο, ἐπειδή τό κύριο γνώρισμα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἔτσι **ὁ Θεός ἀποφασίζει τόν θάνατο τοῦ κάθε ἀνθρώπου μέ βάση τήν παγγνωσία καί τήν ἀγάπη του**. Τοῦτο, πρακτικῶς, σημαίνει ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος πεθαίνει στήν καλύτερη χρονική στιγμή γι’ αὐτόν. Κατά συνέπεια, μία ἐνδεχόμενη παράταση τῆς ζωῆς μας, πέρα ἀπό τό ὅριο, πού ἔθεσε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν καθένα μας, θά εἶχε ἀρνητικό ἀποτέλεσμα στήν ποιότητα τῆς αἰωνίου ζωῆς μας. Γι’ αὐτό, θά πρέπει νά δεχόμαστε τήν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ, γιά τήν ὁριοθέτηση τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἀνθρώπων, μέ εὐγνώμονα καί εὐχαριστιακή διάθεση.

Ἡ **ἀνάσταση τῶν νεκρῶν** ἀποτελεῖ θεμελιώδη ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, πού διατυπώθηκε δογματικά καί συμπεριλήφθηκε στό Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας, κατά τήν Β’ Οἰκουμενική Σύνοδο. Ἄλλωστε, ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τήν ἀσφαλέστερη ἐγγύηση γιά τήν πραγματοποίηση καί τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως. Ἡ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν σωμάτων καί ἡ ἕνωσή τους μέ τίς ἀντίστοιχες ψυχές εἶναι ἡ προϋπόθεση γιά τήν μέλλουσα Κρίση, ἀφοῦ ζήσαμε καί πράξαμε τό καλό ἤ τό κακό, ὡς ψυχοσωματική ἑνότητα. Εἶναι, λοιπόν, εὔλογο νά ἔχουμε καί τή μελλοντική ποιότητα τῆς ζωῆς μας ὡς ἐνιαία ψυχοσωματική ὕπαρξη.

Ποιός ἄνθρωπος εἶναι πραγματικά ἐλεύθερος καί εὐτυχισμένος; Τί σημαίνει πραγματική ἐλευθερία καί πῶς ἀποκτᾶται;

Πραγματικά **ἐλεύθερος** εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀπελευθερωθεῖ ἀπό τόν φόβο τοῦ θανάτου, ἀπό τήν ἐπιρροή τοῦ πονηροῦ καί ἀπό τά πάθη του. Τότε μόνο μπορεῖ νά ζεῖ σύμφωνα μέ τίς προδιαγραφές τῆς δημιουργίας του καί μόνο τότε μπορεῖ νά πραγματοποιεῖ τόν σκοπό, γιά τόν ὁποῖο τόν δημιούργησε ὁ Θεός, ἐπειδή μόνο τότε μπορεῖ νά ἀξιοποιεῖ ὅλες τίς δυνατότητες, πού ἔλαβε μέ τή δημιουργία του «*κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν*» Θεοῦ. Γι' αὐτό καί μόνο τότε μπορεῖ νά εἶναι πραγματικά καί ἐξολοκλήρου εὐτυχισμένος.

Ἡ πραγματική ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, ὅμως, παρέχεται μυστηριακά, ὡς δωρεά, μόνο μέσα στό πλαίσιο τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου βιώνεται ἐμπειρικά καί ὑπαρξιακά «*ἐν πάσῃ αἰσθήσει*». Καί τοῦτο, ἐπειδή μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία ὑπερβαίνεται ὁ θάνατος, ὡς χωρισμός τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν πηγή τῆς ζωῆς, τόν Θεό, καί καταλύεται ὁ φόβος τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος προσδιορίζει ἀποφασιστικά ὅλες τίς ἐνέργειες τοῦ ἀνθρώπου, στόν ὁποῖο κυριαρχεῖ. Ὁ Χριστός, μέ τόν σταυρικό θάνατό του, κατήργησε τήν κυριαρχική ἐξουσία τοῦ διαβόλου στόν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἐντάσσεται στό μυστηριακό του σῶμα, τήν Ἐκκλησία, ἐνῷ μέ τήν ἀνάστασή του νίκησε τόν θάνατο, παρέχοντας τήν ἀναστημένη ζωή στά μυστηριακά του μέλη, τούς πιστούς, τόσο στήν παροῦσα ὅσο καί στήν μέλλουσα αἰώνια ζωή. Ὅταν ὁ πιστός παραβιάζει τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, περνᾶ στήν ὑπαρξιακή περιοχή τοῦ θανάτου καί στόν χῶρο ἐπιρροῆς τοῦ πονηροῦ. Τότε ἐμφανίζονται κάι ριζώνουν τά πάθη. Ὅλα αὐτά, ὅμως, καταλύονται τελείως μέ τήν εἰλικρινῆ μετάνοια καί ἐξομολόγηση τοῦ πιστοῦ, ἐνῷ μέ τή Θεία Κοινωνία τρέφεται πνευματικά κάι ἑνώνεται χαρισματικά μέ τόν ἴδιο τόν Θεό. Τότε, ἄλλωστε, ὑποτασσόμενο τό θέλημά του στό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, ἀποκτᾶ καί τή **χαρισματική ἐλευθερία του**. Χαρισματική ἐλευθερία εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀνθρώπινη ἐλευθερία τοῦ συγκεκριμένου πιστοῦ, ἡ ὁποία ἐμπλουτίζεται μέ τήν ἄκτιστη θεοποιό Χάρη τοῦ Χριστοῦ, ὁπότε καί ἀποκτᾶ, χαρισματικῶς, προοπτικές ἄκτιστης ἐλευθερίας.

(Πηγή: enromiosini.gr*)*